

Zalán Tibor

Hajnal

*Na most már aludj
Az ablakon túl fények
árnyak (n)emlétek*

Hajnalban hárman – ablakokkal

*Hajnali cigarettáim magányos
szertartásban szívom a teraszon
Nem szomorúságból hanem csak úgy
Közben nézek
át a szomszédba Oldalt Szét
Néha hold van máskor meg hideg
kellő ideig vagyok kint észreveszem
hoggy szemközt megnőtt a fenyő
és a sárga ház sem olyan sárga már
mint régen volt Gyónok Gyógyulok*

*Olga néni ablakát nézem
Olga néni meghalt
Valaki a helyére költözött
De őt ezt az embert még soha
nem láttam Csak a monitorja
világít az ablak mellett de az minden
időben Ám csak akkor látom ezt
ha sötét van Nappal a monitor
az erkélyről nem látható
Emberünk soha nem mozdul
a látószögembe soha nem néz
ki az ablakon nem gyújt rá és
nem bámészkodik a saját erkélyén
Így nappal sem ismerném föl
ha szembe jönne velem*

Még egy ablak világít a hajnalban
épp a szemközti sárga ház
második emeletén
Szintén egy monitor él benne
Az ő tulajdonosát már láttam
Messziről egy lánynak vélem
aki néha az ablakhoz áll
és engem bámul amíg szívom
a cigarettámat Valamilyen nőnek
nézhet a hajam sziluettje miatt
Az arcomat sötét takarja el előle
hátról világít meg az előszoba fénye
Nem láthatja hogy a karomon végigcsorog
a vér az előbb zuhantam bele az ablakomba

De ezt egyikük sem láthatta
Én sem hiszen velem történt
Annyira közömbösek vagyunk
egymásnak a hajnalban hogy
az már szinte fáj És még azt
sem tudhatjuk a dolgunkat
végezzük-e szorgos együgyűséggel
vagy inkább csak
belakjuk a mind ismerősebb ürességet